

ΣΕΛΗΝΟΗΧΟΙ

Ιομήνη Πάττα

ΚΕΦΑΛΗ ΑΓΙΟΥ

(Στον Φώτη Κόντογλου)

Σκοτεινές ρυτίδες πλαισιώνουν
το φωτεινό σου βλέμμα

η λάμψη σου προσπαθεί να κρύψει
την ηδυπάθεια των χειλιών

η Θαλερή σου νιότη προσπερνά
το μαρτύριό σου σ' αυτόν τον κόσμο

κι απόρθητο σ' αφήνει η ματιά
της κόρης που σ' επισκέπτεται καθημερινά

ώσπου,

να σ' αποσπάσει από το παρεκκλήσι κρυφά
την εικόνα σου να κρύψει στα μάτια της τα σκοτεινά

στο κρεβάτι της να σ' έχει συντροφιά
και να σε συναντήσει.

ΑΗ ΛΑΟΣ

(Στον Τσιρώνη)

Νύχτα , Θάλασσα , άστρα γεμάτη
 Οι μνήμες μου απλώθηκαν
 με των κυμάτων τον βηματισμό
 Κνωσσός, Μυκήνες, Ιωνία
 στον ίδιο λικνιζόμενο ρυθμό
 ταξιδεύει και του οψιδιανού ο παλμός.
 Η βάρκα σέρνει δίχως οίκτο από τον βυθό
 τον γιο του Απόλλωνα νεκρό,
 κι ο τιμονιέρης ψάχνει για νέο άστρο οδηγό

Μια στιχμή αρκεί για να αναριχθήσει
 από την ανάσα του Θυμαριού – κει κοντά
 η ράχη του ζώου που λέγεται Θάλασσα

Την αυγή ζωκείλω ήσυχα σε μια πάμφωτη αμμουδιά
 τα δάχτυλά μου αναζητούν των οστράκων την ηχώ
 ως τυφλός όμηρος κι εγώ μιας τέχνης μυστικής
 που οι παραδοσιακοί σφυρηλάτησαν
 με το αμόνι και τη φωτιά
 και που η τύχη τόφερε και την ονόμασε Ελλάδα

Το καταμεσήμερο τυλίγει στις φλόγες το βέλος της
 που τόλμησε να ορμήσει στον ήλιο, ενώ
 οι παλλόμενοι μαστοί της που τους βύζαζαν
 Αθήνα, Πέλλα, Μυτιλήνη
 αδελφικό αίμα τώρα στάζουν
 πάνω στον μαλλιών μου τον κυματισμό

Ένας επιτάφιος κρίνος αντιστέκεται στους νέους Θεούς
 σιγοτραγουδώντας κάθε Πάσχα και Ραμαζάνι
 στο βάσιμο των Θροΐσμάτων της Ολυμπίας

το νοσταλγικό μοτίβο της Ειρήνης,
του έρωτα του Σώματος και της Ψυχής

Οδησός, Αρκάδι, Ζάλογχο
τα μαξιλάρια μου τη νύχτα τρικυμιούν
των ξενυχτισμένων μου ματιών το άλικο δάκρυ
γλυστρά στο αφτί σαν δηλητήριο
Τα υπόκωφα σύννεφα της Θύελλας δίνουν τον τόνο
στα έγχορδα του υπόκοσμου
Η πρώτη αστραπή ξεσπά στο Τολέδο
μαινόμενος μετανάστης Κρητικός
σπέρνει φωτοσταχόνες στη μήτρα της Ευρώπης

Ανοίγω τα βλέφαρα, Ο εφιάλτης είναι ακόμη εκεί
Τα λίγα που μου απομείνανε από μια σπιθαμή αιτία
Λίγο με γλυκαίνουνε

Στο Ναύπλιο άρχισαν να φυτεύουν τώρα τις ελιές με τριαινες
και να μεγαλώνουν ανήλικους πόθους
που Θεοί γονείς φρονιμεύουν στα βαυαρικά σαλόνια
Θέρισσος, Λάρισα, Σμύρνη

Γερμανία, Αμερική
Οι πολλαπλές τους οι ροές αναβλύζουν από τη δική μας Θάλασσα
Ως ενός ατέλειωτου δεσμού οι σπείρες
Που περιελίσσονται γύρω από γαλάζιους ήχους
Μιας εκπνοής που ψιθυρίζει τόνομα «Ελλάδα»
.....
.....

Οι μνήμες μου σώθηκαν κι απλώθηκαν
Με των κυμάτων τον βηματισμό.

Εγχείρηση

(Στον Ρέμπραντ)

Δωμάτιο αποστειρωμένο, φως εκτυφλωτικό
βοηθοί ετοιμάζουν την ιεροτελεστία
μια περιοχή του κορμιού έχει απομονωθεί
«δεν πονά», ψιθυρίζεις ... είναι σε αφασία

Νυστέρι, λες κι η εγχείρηση αρχίζει
σε απόλυτη σιωπή, το βλέμμα σου προσπαθεί
τους οιωνούς, από τα εντόσθια να ξεδιαλύσει
για το πώς αυτή η ζωή θα προχωρήσει

Μα ξάφνου ένα ηλιόλουστο πρωινό
ένα σημάδι σκοτεινό σε μια εγχείρηση ρουτίνας
σταματά την πορεία που έχεις χαράξει από καιρό

Τώρα πάνω στο δικό σου σώμα
ένας άλλος μάντης χειρουργεί
νομίζει πως ανακάλυψε την αιτία
που σε κάνει να αιμορραγείς

Μα εσύ πλέον ξέρεις ότι φταίει
άλλη μορφή της ίδιας αιτίας
άπιαστης, αγιάτρευτης, πικρής
που σε ωθεί ν' αυτοκτονείς.

ΝΑΡΚΙΣΣΟΣ

(Σε ανώνυμο μαθητή του ΝταΒίντσι)

Παρουσίες που βασανίζουν με την απουσία τους
 οπτασίες που αφυπνίζουν με τη ζωντάνια τους
 Ευμενίδες που εγκλωβίζουν τη φαντασία
 ασυγκράτητοι πόθοι περιφραγμένοι
 σκέψεις που κατακλύζουν το μυαλό

Μάταιη επίκληση στη Μούσα
 Να το Τίποτα , να και το Πουθενά
 λύση δεν φαίνεται οριστικά

Σε κάθε αντικαθρέφτισμα Θάλασσας ή ουρανού
 σε κάθε αντανάκλαση λίμνης ή πηγαδιού
 ο καθρέπτης μου αποκαλύπτει
 το ίδιο άδειο πρόσωπο αχνό
 το πρόσωπό μου. Ως Νάρκισσος
 το βλέπω παντού και τρομάζω

-Μέσα από τα μάτια μου τα μάτια σας
 από το μισάνοιχτο στόμα μου τα λόγια σας

Τα χέρια μου επικαλούνται το Άπειρο σε βοήθεια
 τρέχω, μα η απόσταση παραμένει η ίδια
 το πρόσωπό μου με κοιτάζει ατέρμονα

(Νάρκισσος(συνέχεια)

από ψηλά, παντού κι επίμονα

Τα χρώματα στροβιλίζονται πιο πέρα
οι ήχοι περιδινίζονται επικίνδυνα
τα είδωλα ταράζονται ασυντόνιστα
ο τυφώνας πλησιάζει, σαρωτικός

Εάφνου όλα μένουν μετέωρα
ένα νεογέννητο φωνάζει
κι ο Νάρκισσος σαρκάζει
τον παλιό του εαυτό

Σε κάθε αντικαθρέπτισμα Θάλασσας ή ουρανού
σε κάθε αντικαθρέπτισμα λίμνης ή πηγαδιού
ο καθρέπτης παράλογα αποκαλύπτει
το ίδιο νέο πρόσωπο ζωντανό
το πρόσωπό μου ως Νάρκισσος
το βλέπω παντού και γελάω.

-Μές' από τα μάτια μου, τα μάτια σου
από το μισάνοιχτο στόμα μου, η φωνή σου

Μα ο χρόνος ο βαθύς κι ο ατέλειωτος
μές' από στάχτες που καπνίζουν ακόμη

ως Φοίνικας ξεδιπλώνει τα φτερά του
ως Έρωτας ανοίγει την αγκαλιά του
σαν αιγαιοπελαγίτικο αεράκι σκύβει
στης κοιμισμένης Ψυχής τα χείλη δίνει
το Θανατερό ηδονικό φιλή
μιας ανανεωμένης υπόσχεσης.

Mona Lisa

(Στον Ντα ` Βίντσι)

Ανηλεής ο ήλιος στην αγάπη του
για το φεγγάρι
λιώνει τα πικρά λουλούδια ταπεινών στιγμών
σ' ένα μπουκέτο αγάπης
από ανεμώνες περίχαρες

Αναλαμπές, από το άλφα των αστέρων αντηχούν
σε μελίρρυτο ουρανίσκο
και συ, καρτερικά υπομένεις να περάσει η κρίση.....
Νυφικών κυμάτων οδυρμός συνοδεύει
το χαμόγελό σου στο βαθύ σκοτάδι
οι δαίμονες αλυχτούν στ' αυτί μας
καθώς η λάμψη της σελήνης.....
.....

«σελάναα...» αφουγκράζεται ο ναυτίλος
χωμένος βαθιά στο νόημα του βυθού του
αναδεύοντας τα κρυστάλλινα νερά της ύπαρξής του

και ο ποιητής, αντίζηλος
και διαφθορέας του νοήματος ενίοτε
μάχεται τον όμοιό του

(Mona Lisa – συνέχεια)

στα παράλια μιας αυτοκρατορίας
 και ωδίνεται για των εχθρών την επιδρομή
 σε στάνες όπου μικροί Ιακωβίνοι εκκολάπτονται
 και ζεσταίνονται στα χνώτα πικρών μανάδων

Ατέλειωτες οι σελίδες παρελαύνουν βραδυπορώντας
 -όμοιες με προκλητικές παρθένες-
 πάνω σε σωρούς ημιτελών βιωμάτων
 .....καθώς η πρόκληση μεγαλώνει
 ζωντανεύουν οι οιμωγές και οι διθύραμβοι
 ζυπνούν τα οράματα και οι επιθυμίες.....

Α! ανάμεσα στα φωνήεντα και τα σύμφωνα
 στενάζουν οι δρόμοι και τα κάρα
 οι αλυσίδες και τα κοσμήματα από την αιωνιότητα

κι` ένα χαμόγελο Θλιμμένο
 μιας ανοιξιάτικης βροχής μέσα στο χειμώνα
 που θάβει τα «γιατί» στο παχύ χιόνι
 ορθώνει το ανάστημά του
 σε κάποιας φιλοσοφίας τη σκληραγωγία

(Mona Lisa(συνέχεια)

-είναι της αναζήτησής μου η ουσία- και
σαν αιμοσταλίδα που έσταξε
πάνω σε λευκό κρίνο ήρθε ανεπαίσθητη η πνοή
στης γέννησής μου τη σιωπή.

MONA LISA, στο βαθύ πηγάδι των ματιών σου
που κοιταζόμασταν ατέρμονα
καθώς τρέχανε δίπλα μας τα χρόνια
έριχνα τρύπιες δεκάρες τις επιθυμίες μου

στο νερό που τρεμόπαιζε, πεθάναμε πολλές φορές
τα χαλινάρια της ψυχής μας σαν οδηγήσαμε,
να δώσουμε νόημα στο χρέος
να πνίζουμε τους ψιθύρους.....

Όταν ήρθε πάλι το επόμενο κύμα
τα χρώματά μας άλλαξαν
και ψυχανθείς οι σίχτοι
ανθίσανε στου έρωτα τη μαρμαρυγή.

Εκεί, στα κρύα σεντόνια,
τα νοτισμένα από τα εξατμισμένα αισθήματα
«αυλακίζω», είπες τις μέρες μας

και σαν ξενυχτισμένος πολιτικός
υποσχέθηκες το αύριο

Α! εκπληκτικά βιώματα περαστικής ελπίδας
Είμαι αυτό που φαίνεται

Αυτό που δεν φαίνεται

Αυτό που ήμουν

Κι αυτό που μπορώ να γίνω

Κι ο ποιητής αντίζηλος του νοήματος ενίοτε,
αναθρέφει τρυφερά τους Ιακωβίνους του
στην επανάσταση
στις όχθες ενός φεγγαριού,
καταθέτοντας τις αντιφάσεις του
στο ξέφωτο του Τίποτα.

Η ΚΑΤΑΙΓΙΔΑ

(στον Τζιορτζόνε)

Υπάρχει κάτι μεταξύ μας που δεν έχει ειπωθεί.
 ένα Θηλυκό κύμα απειλεί τις ακτές που γνωρίζαμε
 ενώ ερωτικός ο άνεμος κοντανασαίνει στη γέννηση
 της σύγκρουσης νεφών που δεν υποψιαζόμασταν ..

Η ηγεμονία της ερμηνείας
 η πενία της σύνθεσης
 η χαρά της ανατροπής
 η δύναμη της χαράς
 Η φρίκη των ορίων
 Η μοναδικότητα της φρίκης

Και πάλι το αδιέξοδο χαράζει το μονοπάτι
 ποιος είναι αυτός που μέσα μου φωνάζει
 ποιος, που με τεκτονικό ρυθμό περιπλέκει
 τα πρόσωπα του έργου της ζωής μου

(Χορός)

-εμείς, τα πρόσωπα, Θέλουμε τον Θεατή ανάμεσά μας, τον απαραίτητο
 ξένο να προβάλουμε πάνω του την ουτοπία μας

(Αντιφώνηση)

-Μην ψάχνεις πια να τον δεις
 Στο σκοτάδι Θα τον βρεις

(*Η Καταιγίδα*–συνέχεια)

Υπάρχει κάτι μεταξύ μας που δεν έχει ακόμα ειπωθεί.
 Νόμισα ότι σε βρήκα
 Νόμισα ότι αναγνωρίστηκα
 Δεν κατάλαβα πως εσύ νόμιζες πως δεν ανακαλύφτηκες

(Χορός)

–Θάλασσα λιπόθυμη
 στη γέννηση μιας ιστορίας

(Αντιφώνηση)

–Άσπρος κόσμος
 σβησμένη λάμψη
 κανένας θόρυβος

Υπάρχει ακόμη κάτι μεταξύ μας που δεν έχει ειπωθεί……..
 ψιθυριστά τα δάκρυα κυλούν μέχρι της παρυφής του λιχουστό χαμόγελου,
 καθώς ο λύσιος συνειρμός παρακάμπτει πάλι το ανείπωτο
 γλιστρώντας
 ανάμεσα στην απειρία της προοπτικής μιας αντιπαράθεσης
 και στην αύρα της χαραυγής ενός νέου πάθους

–Υπάρχει ανάμεσά μας……….

Η Γέννηση της Αφροδίτης

(Στον Μποτιτσέλλι)

Επέστρεψα στη Θάλασσα να ξαναγεννηθώ γυναίκα
 Χωρίς όστρακα, χωρίς μύθους
 Κι είπα να διηγούμαι τη ζωή μου αλλιώς
 Σηκώνοντας το φορτίο μου ξανά
 Πλάθοντας το πρόσωπό μου στο φως
 Με κύματα, πέταλα, φτερά

Ανακαλύπτω τον υποβρύχιο πολιτισμό
 μιας συνουσίας που δεν τέλειωσε
 το παγωμένο βλέμμα κάτω από τη λάβα
 εκείνων που δεν πρόλαβαν,
 το αγέννητο ακόμη επιφώνημα
 του ξίφους που στριφογυρίζει στον αέρα

κι αναρωτιέμαι από πού αναβλύζει
 το ποτάμι που μέσα του γελούν τα μάτια
 από ποιες πηγές τρέχει γάργαρας ο ήχος
 των ερωτηματικών που κατρακυλούν αλώβητα,
 πώς αναγνωρίζονται τα σύννεφα που κρύβουν
 μέσα τους τα είδωλα του αθέατου

(Η Γέννηση της Αφροδίτης – συνέχεια)

Έφαγα εκείνες τις μέρες από τις σάρκες μου
για να να πεθυμήσω ξανά τους ανθρώπους
Ο καθρέπτης της παλάμης μου ανοικτός
απορώ γι' αυτό που είδα εντός
κάποιος έγραψε για μένα χωρίς να με ξέρει
χωρίς να υποφέρει
από των λουλουδιών μου τον αναστεναγμό

Κάποια άλλη «εγώ»,
σ' ένα αστεράκι που τρεμοσβήνει,
σ' ενός παχιδευμένου ζώου την αγωνία,
στη συντροφιά ενός κεριού που ισορροπεί
μια γραφίδα ανάμεσα σε κόμμα και τελεία,
αφιερώνει μian ελεγεία στην πορνεία της στοργής
κι ένα υστερόγραφο στο ναό της Απτέρου Νίκης.

ΜΠΑΛΑΝΤΑ

(Στον Γκωγκέν)

Ήταν ένα κορίτσι καλοκαιρινό από την Ταϊτή
 με λουλούδια στα μαλλιά και λαιμό μακρύ
 είχε τον μικρό Τομά να τη γεμίζει με φιλιά
 και μια χρυσή φωλιά με μια κόμπρα για ζωγραφιά

A, a μια σκόνη εκτυφλωτική, σκόνη χρυσού
 κι ένα φίδι για στολίδι στο μακρύ λαιμό

Φύσηξε αγέρας απ' το βοριά με κύματα ψηλά
 έσμιζαν ο φοίνικας κι η άμμος Θανατερά
 κάποιος ανήσυχος επισκέπτης ήρθε στο χωριό
 κι έβαλε το κορίτσι σε Φράγκικη ζωγραφιά

A, a μια σκόνη εκτυφλωτική, σκόνη χρυσού
 κι ένα φίδι για στολίδι στο μακρύ λαιμό

Ει, ο μικρός Τομά μόνος στον ήλιο στον μακρύ γιαλό
 έκανε πατρίδα την αμμουδιά με τη χρυσή φωλιά
 χωρίς να ξέρει πως στο Παρίσι η δική του κοπελιά
 διαφημίζει σκόνη χρυσού μ' ένα φίδι για στολίδι στο λαιμό

ΤΟΥ ΛΑΖΑΡΟΥ

(στην Κ.Δημουλά και Τ. Λειβαδίτη)

Λόγια κλεμμένα από φυλές ανύπαρκτες πια
στολίζουν το δύσκολο νόημα και τη λαγνεία
μιας σκέψης μυστικής κι ανεξιχνίαστης
που κουρνιάζει στην ανεπαίσθητη κίνηση των λαγόνων
κάποιου που μόλις αφυπνίζεται, ή πεθαίνει κι ανασταίνεται.
Κι όμως εκείνη η έντονη μυρωδιά ρόδων ξετυλίγεται
από τη σειρά των κλεμμένων στιχμών,
από τα χνώτα που ανταλλάξαμε, κοντά-κοντά,
σιγά-σιγά, σαν βρεθήκαμε μαζί του
σε στρυφνή δωδεκάφθογχη αρμονία.

κι αν είναι η συστολή μιας πικρής λαβωματιάς
που του κινεί πρώτη το χέρι
υπακούοντας σ' εκείνη τη «δεύρο έξω» ηχώ παραπλανητικών σαλπισμάτων
είναι η λαχτάρα από τις αναρίθμητες
μικρές χαρούμενες, ανένταχτες φωνές
που του σταλάζει πάλι τη ζωή,
από μια υπόγεια φλέβα μελαγχολίας αντλημένη
ενώ, στο τελωνείο της μνήμης, ακριβό δασμό πλήρωσε το παρελθόν μου
με καρβουνιασμένα όνειρα και τη πειθώ τσαλακωμένη
από μια χριά υπερηφάνεια.
Πώς ; με τη ενοχή μου συντήρησα τις τόσες αυταπάτες ;
Μα, μου φαίνεται τελικά, μετά το τέλος του αλφαβήτου
δεν ξέρω πια κι εγώ τι ψάχνω.....

(Του Λαζάρου-συνέχεια)

...«είμαι πάλι εδώ» μου λέει, καθώς ξεπροβάλλει από το σκοτάδι,
 (τα λόγια που ήξερα κρύφτηκαν σε λαβύρινθο κήπο αμηχανίας)
 «τόσες φορές με σκοτώνεις και κάθε φορά νομίζεις πως με ανασταίνεις ;
 ποτέ δεν πέθανα πραγματικά, δεν υπήρχα παρά όταν δεν με άκουγες.
 Σε κάθε δύσκολη στροφή του δρόμου, υποδυόσουν βιαστικό σκηνοθέτη
 να τελειώσει όπως- όπως, το μονόπρακτο Θάνατος-ανάσταση.
 Ένα τροχαίο ατύχημα ήταν η ύπαρξή μου στο δρόμο όπου σε καλούσα.
 Άσε να έλθω έξω στο πεπρωμένο που διαλέξαμε και που αποκαλείς φόβο»

Με κεραυνούς και αστραπές ανταλλάχθηκε η μεταξύ μας ύλη
 το χώμα ποτίστηκε όλη νύχτα - χρόνια,
 δοκιμάζοντας της φιλίας μας την πρόθεση και την αντοχή.
 Σε μια εξομάλυνση των εντυπώσεων προέβη η πρωία
 με μια φωταψία αμφίβολης ισορροπίας.
 Ένα μυρωδάτο ρόδο στερέωσε η μέρα στο αυτί της,
 μοσχοπλημμυρίζοντας τον ανάλαφρο χαιρετισμό
 των περαστικών ανέγγιχτων διαξιφισμών,
 που μόλις και πρόσεξαν την αλλαγή
 κι έτσι ούτε γώ πια θέλω ν' αναστηθώ, ούτε εκείνη να ξαναπεθάνει

Από μια σειρά κλεμμένων στιγμών,
 σε μιας ανοιχτής αγκαλιάς την υπόσχεση
 έτσι με γεραίρει κάθε φορά η γιορτή του Λαζάρου.

Νέοι της Σιδώνας

(στον Καβάφη)

Τελευταία ο καιρός, μας έφερε πολλές βροχές αμηχανίας
 Ένας Θεός σκοτώνει τον άλλον σε επιθέσεις καμικάζι
 Μια νευρώδης ασημαντότης υποκινεί την καταναλωτική μας καχυποψία
 Ροκανίζουμε τις φλέβες του πλανήτη με μια ελαφρότη αττικής κωμωδίας
 Μια υστερία υπεράνθρωπων επιδόσεων καταδιώκει τον δυϊσμό μας
 ώσπου απομονωμένη η ψυχή ισορροπεί στην κόψη της αμφιβολίας
 ενώ μια κλεψύδρα αγχώνει τα γονίδια του πολιτισμού μας

Στις φωλιές άνεργων οραματιστών πεινάνε τα ερωτηματικά,

η ανεργία αυξάνεται

χορταίνουν οι προνομιούχοι νεοσσοί, ωχραίνουν οι Θεσμοί

η δημοκρατία μειώνεται

η ομορφιά απομακρύνεται σαν εφιάλτης

όσο πιο λυσσαλέα την κυνηγά η ελπίδα

άγχος αχνίζει από τα τσουκάλια των αλχημιστών που άναψαν

για τη Θεραπεία του κοινωνικού χάους

Νέοι της Σιδώνας που να βρίσκεστε τώρα ;

σε ποια σοκάκια των ανθρώπινων στεναγμών περιφέρετε την έμπνευσή σας ;

σε ποιών συναισθημάτων τις αιχμές ξαναβγήκατε

στο κυνήγι του Δάτη κι Αρταφέρνη

αφήνοντας στις βιβλιοφωλιές να τιτιβίζουν δυνατά μικρά

«νους υγιής εν σώματι υγιές»

να δώσουν νόημα ξανά στο τετριμμένο και στο αυτονόητο.

(Νέοι της Σιδώνας-συνέχεια)

Η όψη σας πιο άλλοτε όσο ποτέ,
με χαιρέτησε μια ανήλιαγη καλησπέρα
σ' ενός σύντομου ενυπνίου την εφημερία
τείνοντάς μου ένα εγχειρίδιο διαβίωσης
«όταν βρεθείς σε κουρασμένη γη»

είστε το νόημα που καταδύεται βαθιά πίσω και μέσα στον εαυτό του
είναι η πράξη που θ' αντλήσει τη συνέχεια της εσώτερης πορείας
μια κι όπου κι αν βρισκόμαστε δεν πρόκειται να γυρίσουμε πίσω.

